

og da denne Lov nu en Gang er vedtagen, vil det være overflødigt at optage Debatten om den igen i Aar, og det saa meget mere, som det er en Lov, der ikke hører under Indenrigsministerens Ressort.

Berntsen: Det kan ikke andet end forundre mig, at de to ærede Medlemmer af Flertallet have udtalt Ønsket om, at denne Lov i vedtagen Form skulde blive et dødt Bogstav. Den højtærede Minister har jo fuldt ud Ret i, at den Lov, vi i Fjor vedtog om Jordlodder til Husmænd, forudsætter et Lovforslag af den Art, som her foreligger. De ærede Medlemmer skulde i Fjor have gjort en anden Opfattelse gældende, end de gjorde. Jeg finder, at det vilde have været det naturligste og hensigtsmæssigste, at Husmændene havde faaet deres 1ste Prioritetslaan i Husmandskreditforeningerne i Overensstemmelse med de Regler, hvorefter alle andre Husmænd faa Laan i disse Foreninger. Det har man ikke villet af den simple Grund, at dette Tings Flertal sammen med Regeringen har holdt paa, at Statshusmændene i intet Tilfælde skulde yde mere end 3 pCt. Rente, og netop fordi man har holdt dette fast, kunne Husmændene selvfølgelig ikke faa 1ste Prioritetslaan paa de almindelige Vilkaar, hvorunder andre Husmænd kunne faa Laan i de nævnte Foreninger. Da man vedtog den Bestemmelse i Fjor, som forudsætter dette Forslag, forekommer det mig, at man ikke skal udtale Ønsket om, at den Lov, vi vedtage her, skal blive et dødt Bogstav. Det gælder kun om at faa denne Lov til at virke saa lidet generende over for Statshusmændene som muligt, og i den Henseende er jeg enig med de ærede Medlemmer i, at den simpleste og naturligste Ordning er, at Statshusmændene indbetale deres Renter baade af 1ste og 2den Prioritetslaan paa Amtstuerne, og at disse Rentebeløb derfra gaa til Finansministeren, hvorfra saa Husmandskreditforeningerne faa deres Tilgodehavende, eller at Amtstuerne sende Renten af 1ste Prioritet til vedkommende Husmandskreditforening og Renten af 2den Prioritet til Statskassen. Jeg ser ikke, at der vil være noget i Vejen for at ordne Forholdet paa denne Maade.

Saa kommer der et andet Spørgsmaal, som det ærede Medlem for Bælum (J. H. Jensen) nævned: Hvordan skal det gaa til, dersom vedkommende Statshusmand indbetaler Renten af 2den Prioritet til Statskassen, men glemmer eller undlader

at betale Renten til Husmandskreditforeningen? Det Spørgsmaal rejste jeg ved Sagens første Behandling, og saa vidt jeg forstod den højtærede Minister, ønskede han, at det skulde være Husmandskreditforeningernes Sag, naar de faa Transport paa vedkommende Obligationer, at indkræve Renten hos vedkommende Husmænd, for saa vidt de ikke betale, og eventuelt at gøre Eksekution. Men det vilde dog se løjerligt ud at fremtvinge en saadan Ordning, at det blev første Prioritetshaveren, der kom til at gøre Eksekution hos vedkommende Statshusmand i Stedet for, som Reglen er, at det er den sekundære Prioritetshaver, der gør Eksekution. Jeg haaber imidlertid, at det skal lykkes ved Forhandling saavel med Ministeren som med Finansudvalget at komme til den bedste og hensigtsmæssigste Ordning. Jeg gentager, at Ministeren har Ret i, at dette Forslag kun er en nødvendig Følge af, hvad begge Ting i Forening med Regeringen vedtog i Fjor.

Der blev ved Sagens første Behandling rejst et Spørgsmaal af det ærede Medlem for Ribe (Jens Busk) — jeg ser ikke, at det ærede Medlem er til Stede i Dag — om, hvorvidt Finansministeren paa egen Haand uden at være i Overensstemmelse med vedkommende Kreditforening skulde kunne forandre Renten af Kasseobligationerne. Da det ærede Medlem ikke har stillet noget Forslag i saa Henseende, tør jeg vel gaa ud fra, at det har mødt Modstand hos vedkommende Minister. Men jeg vilde meget ønske, at man kunde have faaet en saadan Bestemmelse her i Lovforslaget om, at en Forandring i Rentens Størrelse kun kunde træffes efter Overenskomst mellem Finansministeren og vedkommende Husmandskreditforening. Jeg skal henstille denne Sag til nærmere Overvejelse.

J. H. Jensen: Overfor den sidste ærede Taler skal jeg kun sige, at der ikke er nogen her, der bebrejder Ministeren, at han er kommen med dette Forslag, thi det var han nødt til. Da Kreditforeningerne sortere under Indenrigsministeren, maatte han efter den i Fjor truffne Ordning fremkomme med et Forslag i denne Retning. Og naar det er kommet, er Indenrigsministeren færdig med Sagen, saa bliver det Finansministeren og Landbrugsministeren, der maa ordne Forholdet i Fremtiden. Men naar det ærede Medlem bebrejdede os vor Optræden i Fjor, maa jeg sige, at det ærede Medlem jo godt